

MARGARET MOORE

Õilis rüütel

*Abielu ei tule kõne allagi...
aga kiring on võimalik*

Proloog

Kesk-Inglismaa, 1228

Hirmu väljanäitamine oli viga.

Kui poiss on õppinud midagi oma isa karedast pilkavast keelest ja vanemate vendade rusikatest, siis just nimelt seda. Samuti on viga näidata oma rõõmu. Või kaastunnet. Või tegelikult ükskõik millist tunnet. Tema kodu, kui seda selliselt saab üldse nimetada, oli olnud külm ja julm paik pärast seda, kui ta ema suri.

Seega kui Ranulf oli sunnitud sealt kaheteistaastaselt lahkuma, ei leinanud ta seda taga, nagu enamik poisse oleks teinud. Ta ei valanud ainsatki pisarat, kui isa ta piitsuga kodunt välja kihutas, sajatades, vandudes ja teda kohutavate nimedega sõimates. Samuti ei hakanud ta löökide vältimiseks jooksuma. Ta jooksis sellepärast, et oli vaba. Vaba isast, kes polnud temast kunagi hoolinud. Vaba vanematest vendadest, kes teda peksid,

mõnitasid ja piinasid. Vaba minema, kuhu tahab, ja tegema seda, mida tahab.

Ta teadis täpselt, mida tahab. Hoolimata sellest, kui raske või pikk on teekond, läheb ta Sir Leonard de Brissy kastelli. Ta kavatses õppida võitlema ja saada lõpuks rüütliks.

See oli tõepoolest pikk ja raske teekond – pikem ja raskem, kui oli kujutlenud –, aga kui Ranulf jõudis viimaks Sir Leonardi kastelli väravateni, kõndis ta, pea püsti, õlad sirged, just nagu ei kardaks ta mitte midagi, meelekindel uhkus niisama äge kui ta kirglik soov.

„Viige mind Sir Leonard de Brissy juurde,“ käskis ta jahmunud sõdureid, kes seisid kastellivärava massiivse puust langevõre ees.

„Kes sa oled ja mida sa Sir Leonardist tahad?“ küsis kahest mehest vanem, rasked tumedad kulmud kortsus, uurides pulstunud punaste juuste ja rebenenud räpaste rõivastega poissi. Poiss nägi välja nagu ainsagi pennita naakmann, kuid pidas end ülal, nagu oleks ta kuninglikku verd prints, ja rääkis nagu üks paljudest aadlimeeste poegadest, kes tulid kastelli, et Sir Leonard de Brissy võtaks nad kasvatada ning treeniks neid rüütellikkuses ja sõjakunstides.

„Ma olen Ranulf, lord Faulk de Beauvieux' poeg. Ma olen tulnud Sir Leonardi juurde treenima,“ teatas poiss, kõhnad käed külgedel rusikasse pigistatud. Tema teravajooneline nägu oli mustuse all kahvatu ja ta pätkelpruunide silmade all olid tumedad väsimuserõngad.

„Noh, Ranulf Beauvieux,“ ütles vanem valvur, „see ei ole nii lihtne. Sir Leonard valib ise poisid, keda ta treenima hakkab. Mitte keegi – kõige vähem mingi poisikeseohtu nooruk – ei tule ega nõua siiajätmist.“

„Mina olen erand.“

Noorem sõdur vilistas vaikselt. „Kas pole sa veidi upsakas?“

Nooruk kergitas üht pruuni kulmu. „Ma ütlesin teile, ma olen Ranulf, lord Faulk de Beauvieux’ poeg, ja pean Sir Leonardit nägema. Ma olen käinud... ma olen selleks pika maa läbi käinud.“

Pärast väikest takerdumist võitles Ranulf seda tugevamini, et säilitada oma kõrgi enesekindluse mask, kuigi hakkas juba ahasutama, et ta võis olla nii kaugele tulnud asjatult, kõndides üksi ööpimeduses, varastades toitu ja magades, kus vaid sai.

„Sa tulid siia jalgsi, ah?“ küsis noorem valvur, näol vastu-meelse lugupidamise ilme. „Tulid jalgsi pika maa, või kuidas?“

„Ma selgitan seda Sir Leonardile, mitte sulle,“ vastas Ranulf.

„Mida sa mulle selgitad?“ küsis sügav räme hääl.

Valvurid tõmbusid silmapilk sirgu, jäigad kui plangud. Nad jätkasid kastelli juurde toova tee silmitsemist ega pööranud ümber, et vaadata mehe poole, kes oli just kõnelnud. Ranulf võis siiski kergesti näha pikka hallijuukselist, rõngasturvistikus ja sellele visatud mustas keebis meest, kes sammus nende suunas endast poole noorema mehe nõtke kõnnakuga. Mehe pikk kitsas nägu oli sadulas veedetud päevadest pruun kui tammepuu ja märgistatud mitme väikese armiga. Ent need polnud päikesest pruunistatud nahk, armid ega õlgadeni ulatuvad raudhallid juuksed, mis Ranulfi tähelepanu köitsid. Need olid mehe läbitungivad jääsinised silmad – silmad, mis otsisid tõde.

See mees pidi olema Sir Leonard de Brissy ja Ranulf teadis absoluutse kindlusega, et kui ta valetab või liialdab, lükatakse ta tagasi. Ta ei õpi kunagi võitlema ega osavalt relvi kasutama. Temast ei saa kunagi rüütlit.

Kui Sir Leonard peatus, kohtas Ranulf tema tõsist pilku ja kummardas. „Sir Leonard, ma olen Ranulf, lord Faulk de Beauvieux’ poeg. Soovin ühineda sinu majakondsetega ja õppida, et saada rüütliks.“

„Ma olen Faulk de Beauvieux’st kuulnud,“ ütles Sir Leonard külmalt, silmitsedes selle mehe poega, keda tunti oma julmuse poolest, kes jõi kõvasti ja võitles veelgi kõvemini. Ta nägi Faulki rebasetaolisi näojooni kordumas tema järglases. Nooruk oli pärinud ka oma isa saleda sitke kehachituse, laiad õlad ja sirge selja, samuti oma ülbe esivanema uhke hoiaku.

Ent nende punaste juuste ja rohekaspruunide silmade nägemine puudutas Sir Leonardi karmi südant. Need ei pärinenud Faulkilt, vaid nooruki emalt, naiselt, keda Sir Leonard polnud näinud kakskümmend aastat. Kuid silmad, mida Sir Leonard mäletas, olid olnud mahedad ja leebed; neis, mis talle nüüd vastu vaatasid, oli tugevust ja otsustavust, mida tema emal polnud kunagi olnud, või muidu oleks ta suutnud vältida abielu, mille vanemad olid talle korraldanud.

Ja oli rohkematki. Poisi ärevus oli Sir Leonardi kogenud silmale kaugelt näha, sest ta oli aadlimeeste poegi õpetanud kolmkümmend aastat ja näinud nooruslikku suurustlemist rohkem kui tarvis. Ent see poiss seisis niisuguse ennastvalitseva meelekindlusega, mida Sir Leonard harva oli näinud, välja arvatud kõige treenitumate ja karastatumate rüütlite juures.

See ei olnud tavaline nooruk. Ühel päeval saab temast kas hinnatud liitlane või lepitamatu vaenlane.

Tema eelistaks liitlast.

Seega saatis Sir Leonard poisile ühe oma väga haruldastest naeratustest ja ütles: „Ma tundsin su ema, kui ta oli veel tütarlaps. Tema pärast oled sa siin teretunud, Ranulf de Beauvieux.“

Margaret Moore

Kuigi kergendus voogas Ranulfist läbi nagu üle kallaste murdnud jõgi, ruttas ta Sir Leonardiga üht tähtsat asja joonde ajama. „Ma ei ole Beauvieux ega saa selleks kunagi. Mu isa on mind välja ajanud ja ma ei taha tema ega oma vendadega enam mingit tegemist teha.“

„Miks su isa seda tegi?“

Ranulf oli arvanud, et see küsimus esitatakse, ja nagu varem, ei suutnud ta ka nüüd valetada. „Ma räägin seda sulle eraviisiliselt,“ vastas ta, libistades pilgu üle ikka veel läheduses jäigalt seisvate vahimeeste. „Mu perekonnaasjad ei ole sööt keelepeksuks.“

Selle asemel et solvuda või – veelgi halvem – naerda, noogutas Sir Leonard tõsiselt. „Siis tule, Ranulf. Ma usun, et meil on paljust rääkida.“

Esimene peatükk

Cornwall, 1244

Tregellasi lord niheles nikerdatud tammepuust toolis oma suure halli põrandakõrgendil. „Jumala nimel, võtab see alati nii kaua aega?“ pomises ta endamisi.

Tavaliselt oli lord Merrick meestest kõige stoilisem ning Tregellasi hall õdususe ja mugavuse paik. Ent täna oli kõrgeaulise lordi armastatud naine ülal magamiskambris vaevlemas, et nende esimest last ilmaile tuua, seetõttu olid kõik ärevil. Teenrid liikusid vaikse ettevaatusega ning isegi hurdad lamasid liikumatult ja vaikselt põrandat katvatel kõrkjatel.

Ainult lord Merricki habemik punasejuukseline sõber näis end mugavalt tundvat, istudes samal kõrgendil ja rüübates lonksu veini. „Olen kuulnud, et esimese sünnituse puhul pole kaks või isegi kolm päeva ebatavalised,“ märkis Sir Ranulf.

Merricki silmad tõmbusid pilukile. „Kas see peaks mind lohutama?“

Ranulfi täidlased huuled kõverdusid kergelt sardoniliseks naeratuseks. „Tegelikult jah.“

Kui Merrick põlglikult mühatas, pani Ranulf oma peekri käest. „Meile tundub see terve igavik ja sinu Constance’ile kahtlemata veelgi pikem aeg olevat, kuid ma saan aru, et pikk sünnitus ei ole esimene kord ebatavaline, samuti ei kujuta see mingit erilist ohtu emale või lapsele.“

„Ma ei teadnud, et sa oled sel alal ekspert.“

„Ma ei olegi,“ ütles Ranulf, laskmata oma sõbra järsul maneeril end häirida. Merrick polnud kunagi oma sarmi poolest tuntud olnud. „Ma tõesti ei usu, et sul oleks põhjust muretseda. Kui su naine või laps oleksid ohus, oleks ämmaemand kohale kutsunud niihästi sinu kui ka preestri ning leedi Beatrice oleks kambrist välja saadetud.“

Tegelikult, kuigi ta seda ei öelnud, pidas Ranulf pigem kummaliseks, et Beatrice viibis ikka veel Constance’i magamiskambris sellest hoolimata, mis seal aset leidis. Ta ei arvanud, et Beatrice peaks pealt nägema sünnitusvaevast või oma liiga pulbitsevat kohalolekut niisuguses olukorras naisele peale sundima. Kui temal oleksid valud, oleks viimane asi, mida ta tahaks, elavaloomulise leedi Bea sumisemine, rääkimas talle viimast keelepeksu või kostitamas teda veel ühe looga kuningas Arthurist ja tema rüütlitest.

„Constance tahtis teda sinna,“ lausus Merrick õlakehitusega. „Sa ju tead, et nad on pigem õed kui nõod.“

Ranulf oli hästi teadlik tihedatest sidemetest oma parima sõbra naise ja ta nõo vahel. See oligi põhjus, miks Beatrice’il oli kodu siin, Tregellasis, kuigi tema nimel polnud midagi muud peale tüüli, ja seegi oli tingitud Merricki mõjust Cornwalli krah-

vile. Vastupidisel juhul oleks Beatrice kaotanud ka selle, kui tema isa reetmise pärast hukati.

Merrick hakkas tõusma. „Ma ei suuda seda ootamist enam kannatada. Ma lähen...“

Halli uks paisati lahti ja sisse tungis tuulepuhang. Mõlemad mehed pöördusid ja nägid lävel ebamääraselt tuttavat meest, kelle keep oli vihmast märg ja rind tõusis lõõtsutades.

„Milord!“ hüüdis ümaranäoline noor mees, rutates põranda-kõrgendi poole.

„See on Myghal, Penterwelli abišerif,“ ütles Merrick.

See oli üks väiksemaid mõisaid Merricki domeenis lõunaranikul ja kui nad kiirustasid mehele poolele teele vastu, oli Ranulf kahjuks kindel, et selle noormehe hingetu saabumine ei saa midagi head kuulutada.

„Milord!“ kordas Myghal kummardades, korni aktsent tema pöördumises selgesti tuntav. „Ma kahetsen väga, et toon Penterwellist halbu uudiseid, isand.“ Ta paiskas ülejäänud uudise järsult välja. „Sir Frioc on surnud.“

Sir Frioc oli – või oli olnud – Penterwelli kastellaan. Vääriskas heatujuline Frioc oli olnud ka õiglane mees või muidu oleks Merrick sellele kohale valinud mõne teise, võttes pärast oma isa surma üle Tregellasi tüülimõisa valitsemise.